

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 17 Ročník XIX

18. září 2022

*Boží mlýny melou pomalu,
ale je to dobrá firma!*

Milí farníci,

pro tento zpravodaj jsem vybral dva náročné články. Ale je náročná doba, proto bude dobré nezakrňt a stále namáhat mozek, abychom se neztratili v bludišti názorů. Jsou různé způsoby, jak dosáhnout svého – napadají mě dva zcela odlišní boxeři Vémola a Muhammad Ali. Vémola vltne na soupeře, povalí jej na zem a tam jej dotluče. Starší milovníci boxu vědí, jak postupoval M. Ali – doslova tancoval kolem soupeře, nechal do sebe bušit a až se soupeř po několika kolech unavil, vítězně zaútočil. Obě metody jsou úspěšné. Jenže my křesťané máme doufat v Hospodina, On je naše útočiště a síla. To je metoda nejjistější, třebaže nevidíme hned výsledek. A o tom to je. Zlo nás trápí, ale nemá trvalou šanci, je předem odsouzeno. Uvěřme tomu a spolehněme na Boha. Vítězství bude naše!

Pater Petr

Kvietismus versus aktivismus: Lze obojí produktivně zkombinovat?

Evagrius Pontikos (mnich a asketa z Heraclea, města na pobřeží Bithýnie v Malé Asii, jeden z nejvlivnějších teologů v církvi na konci 4. století) nabádá k pěstování apatheie, stavu hlubokého duševního klidu. Je těžké ho dosáhnout, a pokud je ho dosaženo, je třeba ho neustále chránit. Položme si každý otázku: proč tedy sleduji aktuální politické a jiné události? Proč se vystavuji situacím, které narušují můj duševní klid? Říkám si, že mám dělat obojí: žít jako mnich a zároveň sledovat svět. Zkušenost však přesvědčivě ukazuje, že tento ideál je nedosažitelný. Ideál, kterého nemohu dosáhnout, pro mě nemůže být ideálem. Jeden můj vážený konzervativní přítel mi řekl, že se nedívá na konzervativní televizní pořady, protože ho rozčilují. Vysvětlil jsem mu tedy svůj ideál: zůstat informovaný, a přitom si zachovat duševní rovnováhu. Ale upřímně řečeno, je to velmi obtížné a často se mi to nedaří. Zdá se mi zcela na místě rozčilovat se nad nehoráznostmi (politiků). Pokud nedokážu produktivně skloubit klid a aktivismus, co mám dělat? Plný aktivismus a sekularismus, který je pro to předpokladem, by pro mě byl psychologicky nemožný. Nechat se zcela pohltit všednodenností je pro člověka mého typu

hrozná představa. Kromě toho je tento svět mizející veličinou a prostě si nezaslouží plnou míru našeho zájmu. Buď to vidíte, nebo ne. Pokud ne, pak tyto úvahy nejsou pro vás. Zbývá tedy kvietismus, uchýlit se do vnitřní citadely, pěstovat vnitřní zahradu, vyhýbat se mediálnímu nánosu, planým řečem a prázdnému společenskému životu, oddávat se duchovním cvičením, jejichž základem je rozhodné NE! propouštění svého já do smyslově–sociální diaspory světa. Pouštíme se do hledání konečné pravdy o nejvyšších věcech s vědomím, že jedině toto hledání může dát lidskému životu smysl, který – jak intuitivně cítíme –, musí mít. Přestáváme žít pro budoucnost, která nemůže být naší vlastní budoucností a je v každém případě chimérická. Smíříme se s tím, že naše pozemské působení je buď předehrou, nebo zbytečností. Proti absolutnímu kvietismu hovoří skutečnost, že nás naši političtí nepřátelé, totalitáři, nenechají na pokoji. Představují existenční hrozbu, hrozbu pro náš fyzický i duchovní život a jeho pokračování. Potřebujeme klidný prostor, v němž můžeme žít život modlitby, meditace, filozofického zkoumání a správného jednání. A tak musíme bojovat, abychom si tento prostor zajistili. Co tedy dělat? Snad toto: nechat převládnout klid, a přitom sledovat pomíjivou scénu.

Chybí vám Boethiova volba: ignorovat politiku a plně se věnovat duchovnímu hledání. Stáhnout se a přijmout jakékoli pronásledování a uvěznění, které by vás mohlo postihnout. Nenapsal snad Boethius *Consolatio Philosophiae* ve vězení? Koneckonců, sami pravidelně poukazujete na marnost, pomíjivost a konečnou bezvýznamnost tohoto světa stínů. Pokud je Předmět duchovního hledání skutečný, pak jsou tyto stíny ve srovnání s ním ničím nebo téměř ničím. Proč sledovat a aktivizovat se a rozčilovat nad něčím, co je téměř ničím? Inu, pro začátek, já nejsem žádný Boethius. Nás, menší světla a slabší duchy, by pronásledování mohlo snadno zlomit. Zlomená duše se nemůže podílet na posilování ostatních duší. A kromě toho tato pomíjivá scéna, ač ontologicky druhotná, není, přísně vzato, zase tak bezvýznamná. Kdyby byla ničím, Bůh by stvořil nicotu. A proč by se Bůh vtěloval, kdyby svět a spolu s ním i my nestál za záchranu?

William F. Vallicella, přeložil Pavel Štíčka / Monitor

Jak zničit civilizaci: Postupně

Naši současní vylepšovatelé světa jsou mnohem chytřejší než staří tvůrci revolucí; naši současníci a krajané totiž vědí, že chcete-li uspět v radikálním přetváření světa, musíte svou práci dělat postupně. Nesnažte se změnit svět přes noc. Dejte si na čas. Rychlost způsobí protitlak. Buďte evolucionisty, ne revolucionáři. Lenin spěchal. Chtěl Rusko rychle proměnit v komunistickou společnost, což by vyvolalo podobné změny v Německu a dalších zemích. Brzy by byl celý svět komunistický a všude by zavládly tři velké ideály francouzské revoluce – volnost, rovnost a bratrství. Nakonec to tak nedopadlo. Německo mělo svou revoluci, která nebyla

záležitostí komunistů, ale nacistů. A v samotném Rusku – navzdory hladomorům, občanské válce, gulagům, potlačení všech občanských svobod, čistkám, monstrprocesům, kulkám v hlavách bezpočtu lidí a sekerou v hlavě Trockého (který byl sám velkým zastáncem teroru) – se komunistická utopie nikdy nerealizovala. Dnešní Rusko by na tom bylo lépe, kdyby Lenin býval nikdy nežil. Naproti tomu naši západní pokrokaři postupují pomalu. Vezměme si sexuální revoluci. Za posledních šedesát let prošla mnoha fázemi a možná přijdou ještě další. Její zastánci si však podobně jako rozvážný generál, který postupně dobývá další a další nepřátelská území, dávali pozor, aby nikdy nepřešli k další etapě dříve, než bezpečně zajistí etapu předchozí. Nejprve přesvědčili desítky milionů lidí, že smilstvo mezi vysokoškolskými studenty je báječná věc. Pak získali souhlas se soužitím nesezdaných. Potom přišly na řadu porody mimo manželství a svobodné matky. Pak přišlo schválení potratů. Poté přišlo všeobecné schválení homosexuálního styku. Jakmile bylo toto zajištěno, přirozeně následovalo schválení manželství osob stejného pohlaví v mnoha zemích světa a toto tažení je stále živé. Někteří si mysleli, že manželství homosexuálů bude posledním vítězstvím. Vždyť co víc by si naši sexuální pokrokaři mohli přát? Ukázalo se, že chtějí ještě víc. Za prvé trvají na tom, aby nesouhlas s homosexualitou („homofobie“, jak to s oblibou nazývají) byl považován za stejně zlý jako rasismus. Stejně jako všichni slušní lidé považují za hrůzný rasismus, měli by být všichni slušní lidé zděšeni, když se setkají s těmi, kdo jsou tak morálně zvrácení, že neschvalují homosexuální nebo lesbický sex. To samozřejmě znamená, že všichni věrní křesťané, kteří neschvalují homosexuální sex, jsou velmi špatní lidé. Přivádí tato implikace naše pokrokaře do rozpaků? Ne, právě naopak. Právě o to tu celou dobu jde. Pokud je „homofobie“ stejně zlá jako rasismus, pak musíme děti učit, aby schvalovaly pohlavní styk se stejným pohlavím. A aby nedošlo k nedorozumění, měli bychom dětem vysvětlit, pravděpodobně dříve, než jim bude sedm nebo osm let, co přesně máme na mysli, když mluvíme o lásce mezi osobami stejného pohlaví. Školy mohou dětem poskytovat příběhy a obrázkové knížky přiměřené jejich věku; umělecky ztvárněné obrázky souložících hezkých chlapců nebo hezkých dívek. Jak milé. A pokud někteří nenávistní politici chtějí takové knihy a takovou výuku zakázat, křičme o morální hrůze „cenzury“, kterou nelze nepociťovat. Je to snad poslední požadavek našich sexuálních pokrokařů – aby se naše školy proměnily ve stroje na morální rozklad a zvrácenost našich dětí? Vůbec ne. Říkají nám také, že musíme schvalovat „transgenderismus“ – skutečně šílenou myšlenku, že chlapec je dívka, když říká, že je dívka, a dívka je chlapec, když říká, že je chlapec. Toto šílenství má velkou podporu našich kulturních elit, lidí, kteří by nás ostatní měli vést, a ne zavádět na scestí. Očekávám, že pochod k eutanazii (dalšímu „vylepšení“, které prosazují pokrokaři) se také vydá chytrou cestou evoluce, gradualismu.

1. Nejprve přijde lékařská asistovaná sebevražda.

2. Poté dobrovolná eutanazie, při níž člověk požádá o usmrcení nebo dobrovolně přijme vražednou nabídku rodiny či přátel.

3. Pak „předpokládaná dobrovolná“ eutanazie. Při ní rodina nesvéprávné osoby usmrtí tuto osobu na základě předpokladu, že by si to oběť, pokud by byla svéprávná, přála.

Jakmile obecně přijmeme, že lidé mohou být zbaveni svého utrpení, aniž by k tomu skutečně dali souhlas, můžeme přejít k nedobrovolné eutanazii. I ta bude prosazována postupně.

4. Nejprve eutanazie pro dobro oběti. To znamená, že ačkoli nemáme důvod se domnívat, že by si dotyčný přál být zabit, víme, že by mu bylo lépe, kdyby zemřel. A tak ze soucitu..., atd.

5. Dále následuje eutanazie ve prospěch jeho přátel a rodiny – aby se jim ulevilo od emocionální nebo finanční tísně.

6. Poté bude následovat eutanazie pro zmírnění společenské zátěže spojené s udržováním nepotřebných osob při životě. Možná si nepřejete být zabiti a vaše rodina si to také nepřeje, ale společnost už nakonec bude unavena časem, problémy a náklady, nemluvě o ekologické zátěži spojenými s odkládáním vaší smrti.

7. A konečně, eutanazie v zájmu společenského pokroku. Skupina odborníků pečlivě prozkoumá váš případ a posoudí, zda vaše smrt přispěje k pokroku lidstva, či nikoli. Jinými slovy, bude rozhodnutí pro vaši smrt „na správné straně dějin“? Pokud ano, odejdete s pomocí nějakého příjemného opiátu.

Lenin byl blázen, když se snažil o rychlou cestu k utopii.

David Carlin, přeložil Pavel Štíčka / Monitor

Zprávy a oznámení

Festival Jakuba Jana Ryby

V pátek 16. 9. byl v Rožmitále zahájen 5. ročník Festivalu Jakuba Jana Ryby. V našem městě se uskuteční hned čtyři jeho koncerty, z toho dva v našem farním kostele, který je srdcem celého festivalu. V pátek 23. 9. tu bude od 18.00 hod. sloužena mše sv. za Jakuba Jana Rybu a po ní proběhne pietní vzpomínka s modlitbou u Rybova hrobu. Při následném koncertě vystoupí mj. i Dětský pěvecký sbor Českého rozhlasu. Prosíme farníky, aby tento bohubilý počín podpořili svou účastí. Vstupné na oba koncerty je dobrovolné.

Výuka náboženství

bude pokračovat vždy v pátek od 12,40 hodin na rožmitálské základní škole

Slavnost sv. Václava - středa 28. 9.

Hlavního českého patrona oslavíme mší svatou ve Starém Rožmitále v 18,00 hod.

Modlitba růžence

V měsíci říjnu půl hodiny před každou mší svatou, kromě 7. 10. = 1. pátek

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 19. září do 2. října 2022

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 19. září do 2. října 2022				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	19. 9.	19,00 Koncert Festivalu J. J. Ryby	---			
Úterý	20. 9.		---			
Středa	21. 9.		18,00 vlastní intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek	22. 9.				17,00 mše sv.	
Pátek	23. 9.	18,00 Za Jakuba Jana Rybu 19,00 Modlitba u Rybova hrobu 19,30 Koncert Festivalu J. J. Ryby				
Sobota	24. 9.					18,00 Bubovice
Neděle	25. 9.	26. neděle v mezidobí 8,30 Za rod Částků <i>Farní kavárna</i>		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	26. 9.		---			
Úterý	27. 9.		---			18,00 Farní spol. <i>Panský dům</i>
Středa	28. 9.	Slavnost sv. Václava 18,00 Za farnost				
Čtvrtek	29. 9.				17,00 mše sv.	14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Pátek	30. 9.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	1. 10.		1. sobota 9,00 vlastní intence			
Neděle	2. 10.	27. neděle v mezidobí 8,30 volná intence		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	

**PŘESTAŇTE
hrát
Titanic!!!**

